

Ngày đi chứng mình thương

NHỮNG BÀI THƠ
SỐNG MÃI CÙNG NĂM THÁNG

NXB Hội Nhà văn

Table of Contents

<u>Chiếc hôn</u>
<u>Ngâm ngủi</u>
<u>Anh thương em khi ngủ</u>
<u>Anh là người bạc bẽo</u>
<u>Say nắng</u>
<u>Bẽn lẽn</u>
<u>Rượu xuân</u>
<u>Đổi lòng</u>
<u>Tình già</u>
<u>Hồng gai</u>
<u>Tình hoài</u>
<u>Yêu</u>
<u>Một mùa đông</u>
<u>Một chút tình</u>
<u>Liên tưởng</u>
<u>Khóa xuân</u>
<u>Mộng</u>
<u>Tình ca ban mai</u>
<u>Tình không</u>
<u>Tiếng ái ân</u>
<u>Màu thời gian</u>
<u>Ánh trăng</u>
<u>Bài thơ thứ nhất</u>
<u>Hai sắc hoa tigôn</u>
<u>Ấm lạnh</u>
<u>Yêu mà chẳng biết</u>
<u>Chưa bao giờ thương thế</u>
<u>Em ở đâu</u>

[Đám cưới](#)

[Em lại ra đi](#)

[Viếng phòng vắng](#)

[Canh tàn](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chiếc hôn

*Em hôn trên má, anh nằm yên
Chưa dám hôn em: mạch mới liền
N như trận mưa rào vườn thắm nhận
Mưa hôn da thịt thắm thần tiên*

*Anh ốm sơ qua cũng thấy rằng
Con người là một lưới tơ giăng
Chắc bền cũng có, mong manh có
Yêu mến làm cho sợi xoắn sẵn*

*Ai tạo đầu tiên những chiếc hôn?
Hôn hương da thịt, thở tâm hồn
Đóa hoa hồng thắm ban sơ ấy
Đến lượt tình ta đậm dấu son*

*Em bước ra về anh muốn tiễn
Em ngăn anh lại, sợ trời mưa
Môi em se lạnh trong làn gió
Sờ má, lòng anh bỗng ngẩn ngơ*

- HUY CẬN -

Ngậm ngùi

*Nắng chia nửa bãi; chiều rồi..
Vườn hoang trinh nữ xếp đôi lá rầu.
Sợ buồn con nhện giăng mau;
Em ơi! Hãy ngủ... anh hầu quạt đây.*

*Lòng anh mở với quạt này;
Trăm con chim mộng về bay đầu giường.
Ngủ đi em, mộng bình thường!
Ru em sẵn tiếng thùy dương mấy bờ...*

*Cây dài bóng xế gần ngơ..
Hồn em đã chín mấy mùa thương đau?
Tay anh em hãy tựa đầu,
Cho anh nghe nặng trái sầu rụng rơi...*

- Huy Cận -

Anh thương em khi ngủ

Anh thương em khi ngủ
Phong thái rất hồn nhiên
Em ngủ như trẻ con
Ngon say một giấc liền

Tay em thả xuôi xuôi
Như bơi vào cõi mộng
Mắt em khép dài dài
Dưới trán em lồng lộng

Em nằm in trẻ nhỏ
Trong chiếc võng yêu thương
Anh dệt giấc khắp chỗ
Trong phòng, quanh quất giường

Anh thức nhìn em ngủ
Anh canh giấc cho em
Anh lắng nghe nhịp thở
Ngực em đều xuống lên

Trở mình, tay ấp má
Anh thương em dáng người
Tin cậy vào cuộc sống
Tin ở anh trong đời

Sau một ngày đầy việc
Chúc em tôi giấc lành!

Anh vô cùng sung sướng

Nếu em mơ thấy anh.

- XUÂN DIỆU -

Anh là người bạc bẽo

*Ngẫm cho kỹ anh là người bạc bẽo,
Em yêu rồi, anh đã vội quên ngay
Mới hôm kia tình tự đến mê say
Sang bữa nay anh làm như mất hết*

*Anh đòi mãi như một kẻ keo kiệt,
Trong hồn anh tình ái chẳng lâu sao?
Anh không chắt chiu dành dụm tí nào,
Là đất xấu hạt gieo không nảy nở*

*Nên anh mới luôn luôn nghèo khổ
Giận hờn như anh chẳng được em yêu
Mà thật ra em yêu dấu rất nhiều
Ngẫm cho kỹ anh là người bạc bẽo.*

Say nắng

Mặt trời mai ấy đỏ ong

Nàng tiên hóng mát trên hòn cù lao

Mùi xiêm thơm tựa sen ngào

Áo xiêm: nhuộm nắng

hồng hào chưa khô

Bỗng trong im lặng như tờ

Hương gì ngan ngát giả đồ say sưa

Gió ơi lại đẩy mà ngừa

Tôi đứng xa lắm xin chừa tôi đi

Hồn tôi mắc cỡ là vì

Không quen thưởng thức cái gì ngất ngây

Như là ánh sáng vàng lay

Như thơ sắp sửa phô bày yêu đương

Nơi đây mây gió chán chường

Ý gì tiên nữ đo lường tình tôi

Tôi toan hớp cả ráng trời

Tôi toan đón cả miếng cười trong khe.

- HÀN MẶC TỬ -

Bẽn lễn

Trăng nằm sóng soải trên cành liễu

Đợi gió đông về để lả lơi

Hoa lá ngây tình không muốn động

Lòng em hồi hộp, chị Hằng ơi.

Trong khóm vi vu rào rạt mãi

Tiếng lòng ai nói? Sao im đi?

Ô kìa, bóng nguyệt trần trỗng tắm

Lộ cái khuôn vàng dưới đáy khe.

Vô tình để gió hôn lên má

Bẽn lễn làm sao lúc nửa đêm

Em sợ lang quân em biết được

Nghi ngờ tới cái tiết trinh em.

- HÀN MẶC TỬ -

Rượu xuân

Cao tay nâng chén rượu hồng,
Mừng em, em sắp lấy chồng xuân nay.
Uống đi! Em uống cho say!

Để trong mơ,
sống những ngày xuân qua.

Thấy tình duyên của đôi ta,
Đến đây là... đến đây là... là thôi!
Em đi dệt mộng cùng người,
Lẻ loi xuân một góc trời riêng anh.

- NGUYỄN BÌNH -

Dối lòng

*Xé bao nhiêu lụa rồi
Em không cười một miệng
Đốt bao nhiêu lửa rồi
Em không lên một tiếng*

*Lòng anh như lụa đây
Tình anh như lửa đấy
Bao Tự ngày xưa em
Nàng dê~ế chiều biết mấy
Trên đường môi nho nhỏ
Trên màu môi hồng hồng
Cái gì anh đã thấy
Hình như là mùa đông*

*Hương lâu hoa lan lan
Cửa lâu hoa vẫn đóng
Có khác gì môi em
Cơ hồ anh tuyệt vọng*

*Có khác gì lòng em
Cửa lâu hoa vẫn đóng
Nghe hồn anh chìm chìm
Nghe buồn anh rộng rộng
Một toán quân khát nước*

*Đương đi tìm rừng mơ
Sao em không bắt chước
Nói dối như người xưa*

*Anh dối lòng anh mãi
Rằng đây là rừng mơ
Anh dối lòng anh mãi
Rằng em là Nàng Thơ*

*Anh dối lòng anh mãi
“Em sắp cười bây giờ”.*

- NGUYỄN BÌNH -

Tình già

*Hai mươi bốn năm xưa,
một đêm vừa gió lại vừa mưa.
Dưới ngọn đèn mờ, trong gian nhà nhỏ,
Hai cái đầu xanh kề nhau than thở:
- Ôi đôi ta,
tình thương nhau thì vẫn nặng,
Mà lấy nhau hẵn là khôngặng,
Để đến nỗi, tình trước phụ sau,
Chi cho bằng sớm liêu mà buông nhau.
- Hay! mới bạc làm sao chớ?
Buông nhau làm sao cho nỡ!
Thương được chừng nào hay chừng nấy,
Chẳng qua ông Trời bắt đôi ta phải vậy!
Ta là nhân ngãi, đâu phải vợ chồng.
Mà tính việc thủy chung?
Hai mươi bốn năm sau. Tình cờ
đất khách gặp nhau.
Đôi cái đầu đều bạc.
Nếu chẳng quen lung đố nhìn ra được.
Ôn chuyện cũ mà thôi. Liếc đưa nhau
đi rồi,
Con mắt còn có đuôi.*

Hồng gai

*Hồng nào hồng chẳng có gai
Miễn đừng là thứ hồng lai không hoa
Là hồng thì phải có hoa
Không hoa chỉ có gai mà ai chơi?
Ta yêu hồng lắm hồng ơi!
Có gai mà cũng có mùi hương thơm.*

- PHAN KHÔI -

Tình hoài

*Trời buồn làm gì trời rầu rầu
Anh yêu em xong anh đi đâu?
Lắng tiếng gió, suốt, thấy tiếng khóc
Một bụng một dạ một nặng nhọc
Ảo tưởng chỉ để khổ để tủi
Nghĩ mãi gỡ mãi lỗi vẫn lỗi
Thương thay cho em căm thay anh
Tình hoài càng ngày càng tà đình.*

- THẾ LỮ -

Yêu

*Ta đi thơ thần bên vườn mộng,
Em nấp sau hoa khúc khích cười,
Ngừng bước ta còn đương bờ ngõ,
Lẳng lơ em ngắt đóa hồng tươi...*

*Em ném cho lòng ta đón lấy,
Bông hoa phong kín ý yêu đương.
Hay đâu hoa giấu mầm gai sắc
Sướt cạnh lòng ta mấy vết thương.*

*Yêu em từ đó ta phơi phới,
Sống ở trong nguồn thú đắm say,
Nhưng cũng sống trong đau khổ nữa.
Miệng cười trong lúc nhắm chua cay.*

- THẾ LỮ -

Một mùa đông

Đôi mắt em lặng buồn
Nhìn thôi mà chẳng nói
Tình đôi ta vời vợi
Có nói cũng không cùng.

Yêu hết một mùa đông
Không một lần đã nói
Nhìn nhau buồn vời vợi
Có nói cũng không cùng.
Giờ hết một mùa đông
Gió bên thềm thổi mãi;
Qua rồi mùa ân ái:
Đàn sếu đã sang sông.

Em ngồi trong song cửa
Anh đứng dựa tường hoa
Nhìn nhau và lệ ứa
Một ngày một cách xa.

Đây là giải Ngân hà
Anh là chim Ô thước
Sẽ bắc cầu nguyện ước
Một đêm một lần qua.
Để mặc anh đau khổ
Ái ân, giờ tận số
Khép chặt đôi cánh song!

Khép cả một tấm lòng.

- LƯU TRỌNG LƯ -

Một chút tình

Chưa biết tên nàng biết tuổi nàng
Mà sầu trong dạ đã mang mang
Tình yêu như bóng trăng hiu quạnh
Lạnh lẽo đêm trường giải gió sương

Ta chỉ xin em một chút tình
Cho lòng thắm lại với ngày xanh
Sao em quên cả khi chào đón
Tình ái chiều xuân đến trước màn

Rộn rã cười vang một góc lầu
Ngây thơ em đã biết gì đâu
Đêm khuya trăng động trong cây lá
Vò vò ta se mấy đoạn sầu

Lác đác ngày xuân rụng trước thềm
Lạnh lùng ta dỗi bước chân em
Âm thầm ấp mối xa xa vọng
Đường thế đâu tìm bóng áo xiêm

Đợi đến luân hồi sẽ gặp nhau
Cùng em nhắc lại chuyện xưa sau
Chờ anh dưới gốc sim già nhá
Em hái đưa anh đóa mộng đầu

Liên tưởng

Sai hẹn em chẳng đến

Để anh xuôi, ngược trông.

Trông em nào có thấy,

Chỉ thấy cặp chim hồng.

Chim hồng lững thững bay,

Bay thấp rồi bay cao,

Bốn cánh liền như chắp,

Thân mật đã xiết bao!

Thấy hồng! Không thấy Hồng.

Ai gặp Hồng bảo cho

Rằng: “Trông Hồng chẳng thấy,

“Tắc dạ rồi tơ vò.”

- NAM TRÂN -

Khóa xuân

Trời không lạnh. Trăng không mờ

Lòng em lạnh vì ngây thơ

Không khí ái tình em chữa tắm

Em nhìn vũ trụ vẫn tiêu sơ.

Biết đâu chú Cuội mải mai

Rằng:

“Người chừng ấy còn cài khóa xuân!”

Chàng Ngưu trên bãi sông Ngân

Cười rằng:

“Chừng ấy, khóa xuân còn cài!”

Tuổi em tính đã hăm hai

Thân em. Chiếc bách dậm khơi bập bênh.

Tim ta như sợi đèn tranh

Trời sinh ra để đồng thanh với trời,

Với mây, với nước, với đời.

Những người phận hẩm là người ta yêu.

- NAM TRÂN -

Mộng

Ta vừa thấy bóng Nàng trên cỏ biếc
Suối tóc dài em chảy giữa giòng trăng
Ta vừa nghe giọng sầu bi tha thiết
Của Chiêm nương gờn gợn sóng
cung Hằng

Mộng tàn rồi! Bóng người Chiêm nữ ấy
Biết tìm đâu, lòng hỡi, dưới trăng ngà!
Trên trời cao giòng Ngân kia lặng chảy
Thấy cùng chẳng tha thiết bóng
xiêm qua?

Ta lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa Tháp
Cả đêm nay vì sao buồn man mác!
Ngàn lau vàng hoa trắng ngập bao la

Vẳng đâu đây, rùng rợn dưới trăng mờ
Tiếng xương người
mạnh va sườn quách gỗ

Rùng rợn như... tiếng võ sọ dừa ta!

- CHẾ LAN VIÊN -

Tình ca ban mai

Em đi như chiều đi
Gọi chim vườn bay hết

Em về, tựa mai về
Rừng non xanh lộc biếc

Em ở, trời trưa ở
Nắng sáng màu xanh che

Tình em như sao khuya
Rải hạt vàng chi chít
Sợ gì chim bay đi
Mang bóng chiều bay hết

Tình ta như lộc biếc
Gọi ban mai lại về

Dù nắng trưa không ở
Ta vẫn còn sao khuya

Hạnh phúc trên đầu ta
Mọc sao vàng chi chít

Mai, hoa em lại về...

- CHẾ LAN VIÊN -

Tình không

*Chiều qua ta hát trên đồi,
Chờ tình nương vắng họa lời ái ân.*

*Gầm trời, không một tiếng vang.
Ngoài lời gió réo trong hàng lau thưa.*

*Chiều nay, ta hát trên đồi,
Chờ tình nương vắng họa lời ái ân.*

*Âm thầm gió cuốn lưng trời,
Nhưng, ôi!
Vẫn bật tiếng người nước mây!*

*Chiều mai, ta hát trên đồi,
Chờ tình nương vắng họa lời ái ân.
Chiều mai, gió thốc hàng tùng...
Ta đành ôm khối tình không trọn đời.*

- PHẠM HUY THÔNG -

Tiếng ái ân

Lời thiếu nữ:

Em không muốn

mơ màng trong cảnh mộng,

Nhìn trăng lên sương tỏa với mây trôi,

Nghe đàn chiều nơi đầu dây trâm bông

Vẳng đưa sang theo hơi gió xa xôi.

Em không muốn du chân bên hồ vắng

Ngắm vừng ô xa phai ánh dần dần.

Em không muốn

trông hoàng hôn yên lặng,

Lặng ngồi nghe như vang tiếng ái ân...

Vì, than ôi, tiếng ái ân dằm thắm

Chỉ chờ khi em thơ thẩn bên rèm,

Ngắm mây vẩn trên không gian thăm thẳm,

Là êm đềm réo rắt bên tai em!

Em sợ nghe, khi chiều tàn đêm hết

Vẳng bên tai tiếng gọi của ái ân,

Là vì rằng lòng yêu đương tha thiết

Em đã trao tất cả cho tình quân.

Em đã thiết tha trao, tình quân hỡi!

Lòng yêu đương tha thiết trong tay ai

Mà vì đâu bao ngày em mong đợi,
Luyến phòng văn, ai nữ lặng yên hoài...

Em quyết không bao giờ thềm tường tới
Kể khi xưa em mong đợi ngày đêm
Và bao phen lòng kiêu căng sôi nổi,
Em bắt lòng khinh kẻ đã khinh em!

Nhưng, luôn luôn, tiếng đàn chiều van vỏi,
Sương lam tan, mây thắm, liễu yêu kiều
Như khuyên em chớ vì ai bỏ phí
Ngày xuân xanh, nhan sắc với tình yêu.

Muôn ngày xưa trong ngày xuân rực rỡ
Em cố yêu kẻ khác... nhưng than ôi!
Không bao giờ em yêu ai được nữa;
Không bao giờ được nữa, tình quân ôi!

Cho nên đã bao ngày, em không muốn
Nhìn liễu xanh mơn trớn nước rung rinh,
Nhìn mây êm nơi xa xa nhẹ cuốn
Như mang qua tiếng gọi của ái tình.

- PHẠM HUY THÔNG -

Màu thời gian

Sớm nay tiếng chim thanh

Trong gió xanh

Dịu vương hương ấm thoảng xuân tình

Ngàn xưa không lạnh nữa, Tần phi

Ta lặng dâng nàng

Trời mây phẳng phất nhuộm thời gian

Màu thời gian không xanh

Màu thời gian tím ngát

Hương thời gian không nồng

Hương thời gian thanh thanh

Tóc mây một món chiếc dao vàng

Nghìn trùng e lệ phụng quân vương

Trăm năm tình cũ là không hận

Thà nép mày hoa thiếp phụ chàng

Duyên trăm năm đứt đoạn

Tình muôn thuở còn hương

Hương thời gian thanh thanh

Màu thời gian tím ngát.

- ĐOÀN PHÚ TỨ -

Ánh trăng

Mãi miết đường đời đã bấy lâu,
Biếng nhìn trăng cũ muốn quên sầu;
Đêm nay bỗng thấy bên song ngõ
Một ánh xanh mờ thoáng tự đâu,
Leo lét gọi kêu tình quá vãng,
Lòng thơ bao xiết nỗi thương đau;
Vung chăn toan rũ màn đen tối,
Mắt lệ chờ trong vành ngọc cao.

- ĐOÀN PHÚ TỨ -

Bài thơ thứ nhất

Thửa trước hồn tôi phơi phới quá,
Lòng thơ nguyên vẹn một làn hương
Nhưng nhà nghệ sỹ từ đâu lại

Êm ái trao tôi một vết thương.

Tai ác ngò đâu gió lại qua
Làm linh giấc mộng những ngày hoa
Thổi tan âm điệu du dương trước
Và tiễn người đi bến cát xa

Ở lại vườn Thanh có một mình
Tôi yêu hoa rụng lúc tàn canh
Yêu trắng lặng lẽ rơi trên áo
Yêu bóng chim qua, nắng lướt màn.

Và một ngày kia tôi phải yêu
Cả chồng tôi nữa lúc đi theo
Những cô áo đỏ sang nhà khác
Gió hơi làm sao lạnh rất nhiều.

Từ đấy không mong, không dám hẹn
Một lần gặp nữa dưới trăng nghiêm
Nhưng tôi vẫn chắc nơi trời lạ
Người ấy ghi lòng vẫn nhớ em.

Đang lúc lòng tôi muốn tạm yên
Bỗng ai mang lại cánh hoa tim
Cho tôi ép nốt dòng dư lệ

Nhỏ xuống thành thơ khóc chút duyên.

*Đẹp gì một mảnh lòng tan vỡ
Đã bọc hoa tàn dấu xác xơ
Tóc úa giết tàn đời thiếu phụ
Thì ai trông ngóng chả nên chờ.*

*Viết đoạn thơ đầu lo ngại quá
Vì tôi còn nhớ hẹn nhau xưa
Cố quên đi nhé, cảm mà nín
Đừng thở than bằng những giọng thơ.*

*Tôi run sợ nốt lặng im nghe
Tiếng lá thu khô xiết mặt hè
Như tiếng chân người len lén đến
Song đời nào dám tưởng ai về.*

*Tuy thế tôi tin vẫn có người
Thiết tha theo đuổi nữa than ôi!
Biết đâu tôi một tâm hồn héo
Bên cạnh chồng nghiêm đứng tuổi rồi.*

- T.T.Kh -

Hai sắc hoa tigôn

*Người ấy thường hay ngấm lạnh lòng
Dải đường xa vút bóng chiều phong,
Và phương trời thắm mờ sương cát,
Tay vút dây hoa trắng lạnh lòng.*

*Người ấy thường hay vuốt tóc tôi,
Thở dài trong lúc thấy tôi vui.
Bảo rằng hoa dáng như tim vỡ,
Anh sợ tình ta cũng thế thôi.*

*Thuở đó nào tôi có hiểu gì,
Cánh hoa tan tác của sinh ly,
Cho nên cười đáp: màu hoa trắng
Là chút lòng trong chẳng biến suy.*

*Đâu biết lần đi một lữ làng
Dưới trời đau khổ chết yêu đương.
Người xa xăm quá, tôi buồn lắm
Trong một ngày vui, pháo nhuộm đường.*

*Từ đấy thu rồi thu lại thu,
Lòng tôi còn giá đến bao giờ.
Chồng tôi vẫn biết tôi thương nhớ
“Người ấy” cho nên vẫn hững hờ.*

Tôi vẫn đi bên cạnh cuộc đời,
Ái ân lạt lẽo của chồng tôi,
Mà từng thu chết, từng thu chết,
Vẫn giấu trong tâm bóng một người.

Buồn quá hôm nay xem tiểu thuyết
Thấy ai cũng ví cánh hoa xưa
Nhưng hồng tựa trái tim tan vỡ
Và đỏ như màu máu thắm phai

Tôi nhớ lời người đã bảo tôi,
Một mùa thu cũ rất xa xôi.
Đến nay tôi hiểu thì tôi đã
Làm lỡ tình duyên cũ mất rồi!

Tôi sợ chiều thu phớt nắng mờ,
Chiều thu hoa đỏ rụng, chiều thu...
Gió về lạnh lẽo chân mây vắng,
Người ấy sang sông đứng ngóng chờ.

Nếu biết rằng tôi đã có chồng,
Trời ơi, người ấy có buồn không?
Có thềm nghĩ tới loài hoa vỡ,
Tựa trái tim phai, tựa máu hồng.

- T.T.Kh -

Ấm lạnh

Yêu nhau từ thuở tóc còn buông

Một gái thơ ngây, một gã cuồng

Khuya sớm vai kề vui đọc sách

Chung đèn chung cả ánh trăng suông.

Bảy tám mùa hoa dật trước lầu

Năm năm thương mến rẽ càng sâu

Chia tay căn vặn lời sơn hải

Tạm biệt... Ai ngờ vĩnh quyết đâu!

Lòng thu cỏ rối một chiều kia

Non động dừng chân gã trở về

Chỉ thấy Chương Đài trơ gốc liễu

Bướm gầy xao xác cánh hôn mê.

Là thôi! Gái thị thành kiêu bạc

Đã ấm giàu sang lạnh ước thề!

- VŨ HOÀNG CHƯƠNG -

Yêu mà chẳng biết

Lâu rồi không nhớ bao nhiêu năm

Từ độ trông nhau hết lạ lòng

Từ hôm bên nhau thôi ngượng ngùng

Từ buổi xa nhau mà nhớ nhung

Em đã nao lòng anh mê man

Đuôi mắt đầu môi tình chứa chan

Đêm thường mơ đêm ngày đợi ngày

Nhưng không hề nói cho nhau hay

Đôi bên cùng kiêu kỳ như nhau

E dè như nhau nên nghi ngờ

Không ai cho ai lời yêu dấu

Anh làm vô tình em gây thơ

Kín tiếng nhưng lòng riêng xôn xao

Ai thấy phong ba nơi bể hồn

Đâu hề tim rung là tình trao

Đâu cứ xuân tươi vì hoa đào

Nhưng ngày theo ngày đêm sang đêm

Tháng năm dàu dàu trôi mơ màng

Tơ buộc sát hơn và liền thêm

Khăng khít ai chia chàng với nàng

Một bên thi sĩ bên đa tình

Đôi tim đóng then mà hớ hênh

Cả hai sôi nổi lại si tình

Đôi hồn kín bụng mà trống trênh

Gần nhau làm dáng với làm duyên

Nhưng tuy say mê còn dối lòng

Giấu cả đêm thu lừa trắng trong

Có ai yêu đương không thề nguyện

Cùng nín đau buồn khi chia phôi

Bình thản như quen vì chuyển đồ

Bao phen thốn thức ngừng trên môi

Có ai yêu đương không hẹn hò

Gặp nhau cười thoáng rồi quay đi

Mừng tủi chan chan mà hững hờ

Bao phen giọt lệ ngừng trong mi

Có ai yêu đương không đợi chờ

Nặng ngả còn chưa tin là chiều

Lá đổ còn chưa là mùa thu

Còn đợi trời phai chờ sương mù

Cãi lòng lưu luyến chưa là yêu

Mến kín thương thầm em với anh

Không hay yêu nhau từ bao giờ

Chập chờn bến Thực hay nguồn Mơ

Hay chính băng khuâng là ái tình

Yêu là còn nghi lòng người yêu

Đến cả chưa tin mình đương yêu

Hương tình, ôi dịu nhẹ bao nhiêu.

- VỮ HOÀNG CHƯƠNG -

Chưa bao giờ thương thế

*Đời ta bao lần đại,
Chỉ vì nhiều tự ái
Đòi hỏi nơi người tình
Một lòng yêu băng trinh.*

*Em yêu ta đã rõ,
Còn thử thách hoài hoài
Năm với năm là mười,
Vẫn chưa cho là đủ!*

*Hơi một chút là giận,
Chưa chi đã vội hờn.
Để làm em đau buồn,
Không tiếc lời cay đắng...*

*Em cần rằng chịu đựng
Phản ứng thiệt dịu dàng.
Được thế, ta lại càng
Làm em thêm đau khổ!*

*Em được gì kia chứ?
Mà phải chịu đau buồn.
Ta được gì kia chứ?
Mà làm em đau thương.*

*Đêm nay em chợt ghé,
Em mở lòng cho xem:
Ôi thương em, thương em!
Chưa bao giờ thương thế!*

- BÀNG BÁ LÂN -

Em ở đâu

Thương nhớ em hoài, em ở đâu?
Vắng em, đời nặng trĩu u sầu
Khi còn gần gũi sao hờ hững?
Chừ đã xa vời mới khổ đau!
Chẳng khác đất khô mong được nước
Mà hơn tấm đói, đợi cho dâu.
Mang mang trường hận hai hàng lệ
Thương nhớ em hoài, em ở đâu?

- BÀNG BÁ LÂN -

Đám cưới

*Tiếng pháo nổ - nổ qua vài tiếng pháo -
Một ông già trịnh trọng rước hương đi.
Cười theo bước, vài chàng trai trăng tráo
Mấy cô nàng bồm bẻm nhai trầu thi.*

Chú rể then, ngập ngừng đưa bước chậm
 Quần chúc bầu sột soạt chưa phai hồ.
 Áo nâu thắm cô dâu nghiêng nón thắm
 Đôi má đào trào lệ nhớ nhà cô.
 Rồi thì đến một, hai bà lão
 Người vãi điều,
 người cầm chuỗi chinh xu
 Hai bên đường lũ trẻ con thao láo
 Giương mắt nhìn quên vach yếm vôi bu.

- ANH THƠ -

Em lại ra đi

*Em lại ra đi,
dầu phòng ta vừa ấm tiếng cười.
Mâm cơm nóng lần đầu về sum họp
Con thơ bé ngồi trong lòng ta, hạnh phúc
Em lại ra đi, hành lý đợi góc phòng.*

*Hỡi anh yêu từng thức những đêm ròng
Bên giường bệnh,
chăm em từng giấc ngủ
Sức khỏe vừa hồi,
em lại lên đường lo nhiệm vụ
Tan buổi trực về, anh chăm lấy con thơ.
Bởi đời ta phải thực hiện ước mơ
Nhà Hạnh phúc
mở cửa hồng trên đất mẹ.
Ta được vui sao
khi nửa mình còn đau xé.*

*Em lại ra đi
dầu miền Bắc tiếng bom ngừng*

*Thương biết bao nhiêu
cả tấm tình chồng.
Trong lặng lẽ đảm đang thay vợ!*

Đường em đi sông núi dài thương nhớ!

Viếng phòng vắng

Gió lọt phòng không

Tạt hơi đông

Lạnh như đồng

Ngồi mơ tưởng

Ngày xưa phát phưởng

Dấy động tơ lòng...

Trải đã mấy trăng

Hỡi nhện giăng

Với rêu lan

Tấm vách cũ

Từ khi người chủ

Một giấc lặng trang.

Tan nát vóc xưa

dưới mồ mưa

sương phủ dập!...

Đến hồn nàng

Thôi cũng bắt đàng

Biết sao được gặp!...

Hò hẹn kiếp sau

lại tìm nhau.

Có đặng nào?

Dầu có tin

nàng sẽ tái sinh

ở vũ trụ nào?

*Thôi duyên có bấy
nhiều ngàn ấy!...
Hoa để tàn
trong trương sách
hơi lây lách
Như thấm từ hàng;*

*Nàng tựa đóa hoa
mà người ta
là quyển sách
lật nửa chừng
từ mỗi tờ, bưng
hương lên bay tách ...*

** * **

*Gió lọt phòng không
tạt hơi đông*

*lạnh như đồng
Ngồi tư tưởng
Tình xưa phát phưởng
Ấm dịu cõi lòng ...*

- NGUYỄN THỊ MANH MANH -

Canh tàn

Em ơi, nghe lóng nghe
Gió đêm thoáng qua cửa...
Lụn tàn một góc lửa.
Lạnh ngắt chốn buồng the.

Gió đêm thoáng qua cửa...
Nào dạ để tí te
Lạnh ngắt chốn buồng the...
Em ơi, khơi chút lửa.

Nào dạ để tí te
Gió ru: "...thiết chi nữa..."
Em ơi, khâu chút lửa
Rồi lại ngồi đây nghe.

Gió ru: "...thiết chi nữa..."
Sụt sùi mấy cành tre
Em ngồi đây có nghe
Tơ lòng chị đứt nữa.

- NGUYỄN THỊ MANH MANH -

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

